STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY CHRISTINE STIX-HACKL

přednesené dne 13. září 2005 [1]

I – Úvod

1. Probíhající řízení o kasačním opravném prostředku se týká procesněprávní otázky podstatné pro praxi Soudu prvního stupně, a sice, za jakých podmínek může Soud odmítnout žalobu jako zjevně nepřípustnou. Jde tedy o výklad procesních podmínek článku 111 jednacího řádu Soudu prvního stupně (dále jen „jednací řád").

2. Předmětem probíhajícího řízení je přezkoumání usnesení Soudu prvního stupně, které se týká žaloby na neplatnost rozhodnutí Komise, kterým byla uzavřena smlouva s výzkumným zařízením.

1 — Původní jazyk: němčina.

II – Právní rámec

3. Jednací řád ve znění platném v rozhodné době z hlediska řízení stanoví ve svém článku 111:

„Je-li Soud zjevně nepříslušný k projednání určitého návrhu nebo je-li určitý návrh zjevně nepřípustný nebo zjevně postrádá jakýkoli právní základ, může Soud, aniž by pokračoval v řízení, po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením obsahujícím odůvodnění."

4. Článek 64 jednacího řádu mimo jiné stanoví:

„1. Účelem organizačních procesních opatření je zajistit za nejlepších možných podmínek přípravu věcí pro rozhodování,

průběh řízení a řešení sporů. Nařizuje je Soud po vyslechnutí generálního advokáta.

2. Účelem organizačních procesních opatření je zejména:

a) zajistit řádný průběh písemné a ústní části řízení a usnadnit provádění důkazů;

b) určit body, ke kterým musí účastníci řízení doplnit své argumenty nebo které vyžadují dokazování;

c) upřesnit dosah návrhových žádání účastníků řízení, jejich důvodů a;

d) usnadnit smírné urovnání sporu.

3. Organizační procesní opatření mohou spočívat zejména v:

a) kladení otázek účastníkům řízení;

b) výzvách účastníkům řízení, aby předložili svá písemná nebo ústní stanoviska k určitým aspektům sporu;

c) vyžádání informací nebo podrobnějších objasnění od účastníků řízení nebo třetích osob;

d) žádostech o předložení dokumentů nebo jakýchkoli písemností týkajících se dané věci;

e) předvolání zmocněnců účastníků řízení nebo účastníků řízení ke schůzkám.

4. Každý účastník řízení může v každém stadiu řízení navrhnout přijetí nebo změnu organizačních procesních opatření. V tom případě je nutno před nařízením těchto opatření vyslechnout ostatní účastníky řízení.

Pokud to okolnosti řízení vyžadují, Soud uvědomí účastníky o zamýšlených opatřeních a poskytne jim možnost předložit ústně nebo písemně vyjádření.

[...]"

III – Skutkový stav

5. Asian Institute of Technology (AIT) je neziskovým vzdělávacím subjektem v oblasti technologie a výzkumu se sídlem v Thajsku. Součástí AIT byl do roku 2001 útvar bez právní subjektivity nazvaný Center for Energy-Environment Research and Development (CEERD). Jeho vedoucím (ředitelem) byl do 31. prosince 2001 T. Lefèvre.

6. V rámci programu „Asia-Invest – vytváření obchodních kontaktů mezi podniky" Komise dne 10. dubna 2001 zveřejnila výzvu k předkládání návrhů č. EUROPEAID/112441/C/G.

7. CEERD předložilo dne 19. února 2001 návrh, který podepsal ředitel T. Lefèvre.

8. Komise se rozhodla po příslušném vyhodnocení návrhu uzavřít s CEERD smlouvu. Smlouva ze dne 27. února 2002 byla podepsána T. Lefèvrem jakožto ředitelem CEERD. Záloha ve výši 27 481,88 eur byla zaslána na účet Foundation for International Human Resource Development (FIHRD) u Thai Farmers Bank.

9. Dopisem ze dne 17. července 2002 poradce AIT požádal Komisi (Úřad pro spolupráci Komise EuropeAid) o informace o projektu nazvaném „Facilitating the Dissemination of European Clean Technologies in Thailand" (Podpora šíření čistých evropských technologií v Thajsku). V tomto dopisu poradce AIT upozornil, že CEERD bylo pouhým útvarem AIT bez vlastní právní subjektivity. Kromě toho T. Lefèvre měl místo ředitele opustit dnem 31. prosince 2001.

10. V odpovědi na tento dopis zaslal E. W. Müller, ředitel Úřadu pro spolupráci Komise (EuropeAid), dne 21. července 2002 poradci AIT tento dopis:

„Na vaši žádost vám poskytuji následující informace:

— výše zmíněná smlouva byla podepsána jednak dne 22. února 2002 mojí osobou

a za EuropeAid p. Eichem, a jednak dne 27. února 2002 profesorem T. Lefèvrem, ředitelem Center for Energy-Environment Research and Development;

— celková částka projektu činí 68 704,70 eur, z čehož 34 352,35 eur činí dotace projektu Komise;

— 80 % dotace Společenství, tzn. 27 481,88 eur, bylo vyplaceno jako záloha. Zbývají část, tedy 6 870,47 eur, bude vyplacena, až bude projekt dokončen;

— doba trvání smlouvy je patnáct měsíců a projekt končí dnem 28. května 2003;

— příloha tohoto dopisu vám poskytne informace o zbytku zmíněné částky;

— smlouva byla uzavřena v návaznosti na zveřejnění výzvy k předkládání návrhů pro program Asia-Invest v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 10. dubna 2001 se stejným označením předmětu, jako je výše uvedený;

— schválení smluv je výsledkem jednání výběrové komise a smlouvy musí být následně schváleny orgánem uzavírajícím smlouvu, tedy Evropskou Komisí."

IV – Řízení před Soudem prvního stupně a napadené usnesení

11. Dne 23. září 2002 podal AIT Soudu prvního stupně žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 4. července 2000 týkající se uzavření smlouvy s T. Lefèvrem, ředitelem CEERD/FIHRD (věc T-287/02). AIT podal rovněž žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 22. února 2002 týkající se smlouvy s CEERD (věc T-288/02).

12. Dne 20. prosince 2002 předložila Komise svou žalobní odpověď, ve které požadovala mimo jiné spojení obou řízení. Proti tomu se vyslovil AIT.

13. Dále Komise ve své žalobní odpovědi vznesla námitku nepřípustnosti žaloby ve věci T-288/02 s odůvodněním, že se smlouva AIT bezprostředně a osobně nedotýkala

a rozhodnutí Komise nebylo opatřením, které by AIT nepříznivě zasahovalo.

14. V průběhu řízení ve věci T-288/02 vyzval Soud Komisi, aby předložila určité dokumenty. Tomu Komise dne 22. července 2003 vyhověla, což vedlo k tomu, že Soud poté vyzval AIT, aby k námitce nepřípustnosti zaujal stanovisko. Tomu AIT v odpovídající lhůtě vyhověl.

15. Usnesením ze dne 25. června 2003 Soud podle článku 113 a 114 svého jednacího řádu odmítl žalobu ve věci T-287/02 jako nepřípustnou.

16. Usnesením ze dne 15. října 2003 Soud podle článku 111 svého jednacího řádu odmítl žalobu ve věci T-288/02 jako zjevně nepřípustnou.

17. Soud odůvodnil svůj postup tak, že písemným vyjádřením účastníků řízení byl dostatečně informován, a nezahájil proto ústní část řízení.

18. Soud se přitom opřel o ustálenou judikaturu, podle níž fyzické nebo právnické osoby mohou podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES napadat jen akty s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny jejich zájmy a které podstatným způsobem mění jejich právní postavení.

19. Podle názoru Soudu ze spisu vyplývá, že Komise přijala rozhodnutí při plném vědomí skutečnosti, že smluvním partnerem bylo zařízení odlišné od AIT a že CEERD, jakož i jeho ředitel, nebyl již s AIT spojený.

20. Návrh ze dne 19. listopadu 2001, konkrétně jeho část II, poukazuje výslovně na převod CEERD na FIHRD, jakož i na skutečnost, že T. Lefèvre již není u AIT zaměstnán. Základem rozhodnutí Komise tedy nebyl ani omyl, ani vědomé uvedení v omyl.

21. Rozhodnutí bylo proto určeno CEERD/FIHRD, a nikoliv AIT. Smlouva neukládala AIT žádné povinnosti ani nepřiznávala žádná práva. Rozhodnutí se tedy AIT netýkalo. AIT proto nemohlo tvrdit, že napadené rozhodnutí bylo aktem s právně závaznými účinky, jímž mohou být dotčeny jeho zájmy a který podstatným způsobem mění jeho právní postavení.

22. Soud proto žalobu odmítl jako zjevně nepřípustnou.

V – Kasační opravný prostředek: návrhová žádání a důvody opravného prostředku

23. AIT podal dne 22. prosince 2003 kasační opravný prostředek proti usnesení Soudu prvního stupně Evropských společenství (pátého senátu) ze dne 15. října 2003, Asian Institute of Technology (AIT) v. Komise (T-288/02).

24. AIT navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené usnesení Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 15. října 2003;

— vrátil věc zpět Soudu k novému projednání;

— nebo zahájil ústní část řízení;

— poté zrušil rozhodnutí Komise ze dne 22. nebo 27. února 2002 o uzavření smlouvy o výzkumu s T. Lefèvrem, který sám sebe označil za ředitele „Center for Energy-Environment Research and Development".

25. Pokud jde o zrušení usnesení, AIT zakládá svůj kasační opravný prostředek zejména na třech důvodech opravného prostředku. Zaprvé se AIT dovolává procesních vad, protože Soud prvního stupně odmítl žalobu jako zjevně nepřípustnou. Zadruhé AIT uplatňuje nesprávná posouzení při zkoumání přípustnosti s ohledem na čl. 230 čtvrtý pododstavec ES. Zatřetí AIT podpůrně uplatňuje porušení práv vyplývajících z listiny základních práv Evropské unie.

VI – K návrhu na zrušení usnesení

A – *První důvod kasačního opravného prostředku*

1. Argumenty účastníků řízení

a) AIT

26. AIT zakládá svůj návrh na zrušení sporného usnesení na třech důvodech opravného prostředku.

27. AIT zakládá svůj kasační opravný prostředek zaprvé na procesních vadách. Soud prvního stupně odmítl žalobu AIT ve věci T-288/02 jako zjevně nepřípustnou, přičemž se opřel o článek 111 svého jednacího řádu. Zjevná nepřípustnost může být namítána pouze na počátku řízení a v žádném případě nemůže vyplývat z dalšího dokazování. Pokud by naproti tomu nebyla žaloba zjevně nepřípustná a pokud by nepřípustnost byla konstatována až jako následek provádění důkazů, spadala by pod článek 113 jednacího řádu Soudu a nikoliv pod článek 111. V případě nepřípustnosti, která není zjevná, je zaručeno, že nekonání ústní části řízení spadá do posuzovací pravomoci Soudu, na rozdíl od článku 111 jednacího řádu, podle kterého se ústní část řízení nekoná automaticky. V tomto případě učinil Soud zjevnou nepřípustnost závislou na výsledcích dalšího dokazování, a tím odejmul žalobci právo být vyslechnut.

b) Komise

28. Komise považuje první důvod opravného prostředku za neopodstatněný. Konkrétně poukazuje na to, že vznesla námitku nepřípustnosti ve své žalobní odpovědi. Ostatně AIT se podrobně vyjádřil k předloženým dokumentům ve své replice. Kromě toho nepřípustnost žaloby nevyplývá z dokumentů, které předložila Komise v červenci 2003, ale ze žalobní odpovědi a k ní přiložených dokumentů.

2. Posouzení

29. V rámci posouzení prvního důvodu opravného prostředku, ve kterém jde o otázku protiprávního použití článku 111 jednacího řádu, je třeba nejprve odvodit smysl tohoto ustanovení z jeho znění.

30. Ve středu úvah je smysl slova „zjevný". Toto bližší kvalifikování nepřípustnosti může mít dvojí význam. Jednak na základě formálního pochopení by byl možný výklad ve smyslu, že nepřípustnost je zjevná, možná dokonce na první pohled. Zadruhé by bylo možné slovo „zjevný" chápat – a pro tento výklad mluví i některá jiná jazyková znění – ve smyslu velmi silný nebo závažný. Ustanovení by se tedy pak mohlo řídit věcným konceptem, ve smyslu, že zahrnuje jasné, nepochybné případy.

31. Protože znění článku 111 jednacího řádu je možné vykládat oběma způsoby, je třeba se zabývat v dalším stadiu historií vzniku tohoto ustanovení.

32. K dokreslení historie vzniku, je třeba jít do doby před zřízením Soudu prvního stupně. Neboť již první jednací řád Soudu

z roku 1991 obsahoval v podstatě shodné ustanovení. Obsahově odpovídalo čl. 92 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora z roku 1991 [2].

33. Protože ustanovení tvořící předmět probíhajícího řízení bylo vytvořeno současně s čl. 92 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, doporučuje se vrátit se zpět ke znění, které bylo dříve v platnosti, tedy k předcházejícímu společnému ustanovení v takzvaných Změnách jednacího řádu Soudního dvora Evropských společenství [3] ze dne 12. září 1979 [4]:

„Je-li Soudní dvůr zjevně nepříslušný k rozhodnutí o návrhu, který byl u něj podán podle čl. 38 odst. 1, může návrh zamítnout usnesením obsahujícím odůvodnění jako zjevně nepřípustný. Toto rozhodnutí může vydat již před oznámením žaloby žalovanému." (*neoficiální překlad*)

34. Z tohoto ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o přípustnosti, dokonce i pokud je zjevná, ve formě usnesení představuje oprávnění, nikoliv však povinnost. Dále lze z ustanovení odvodit, že takové rozhodnutí mohlo být také přijato ve velmi raném stadiu. Povinnost k tomu neexistovala.

35. Pozdější znění jednacího řádu Soudního dvora, jakož i Soudu se řídily těmito základními myšlenkami, avšak zvolily obecnější formulaci. Umožňují rozhodnout bez pokračování řízení.

36. O stadiu řízení, ve kterém je možné přijmout usnesení o zjevné nepřípustnosti, jednací řády, a to platí pro znění původní i pro zde použitelné znění, neupřesňují nic bližšího.

37. Ze znění textu, jakož i historie vzniku se dá ovšem odvodit, že možnost rozhodnout v dřívější fázi řízení usnesením slouží zrychlení řízení. V takových případech je možné upustit od řádného řízení a použít zkrácené řízení. Neexistuje však povinnost k němu.

2 — Článek 92 odst. 1 původního znění z roku 1991 (Změny jednacího řádu Soudního dvora Evropských společenství ze dne 15. května 1991), Úř. věst. L 176, s. 1, zněl:
„Je-li Soudní dvůr zjevně nepříslušný k rozhodnutí o návrhu nebo je-li návrh zjevně nepřípustný, může Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout, aniž by pokračoval v řízení, usnesením." (*neoficiální překlad*)

3 — Tím byl nahrazen jednací řád Soudu Evropských společenství z roku 1959 (Úř. věst. 1959, č. 18, s. 349).

4 — Úř. věst. 1979, L 238, s. 1.

38. Z jednacího řádu však také nelze vyčíst další podmínky, za nichž může být usnesení založeno na článku 111.

39. Dosavadní judikatura Soudního dvora neposkytuje sice výslovné precedenty, je však možné vyčíst z ní pokyny pro výklad článku 111 jednacího řádu.

40. Z rozsudku Soudního dvora v řízení o kasačním opravném prostředku ve věci Alexopoulou, která se ovšem týká zjevné neopodstatněnosti, lze odvodit jasné naznačení skutečnosti, že Soudní dvůr se řídí věcným konceptem [5].

41. Rozhodující pro otázku zjevnosti byl pro Soudní dvůr stupeň odchýlení se od dosavadní judikatury. Tuto základní myšlenku, uplatněnou v otázce neopodstatněnosti, lze však také použít na nepřípustnost. To by znamenalo, že v tomto případě záleží na stupni odchýlení se od podmínek, které požaduje právo Společenství.

42. To, že se však Soudní dvůr s ohledem na nepřípustnost přiklání spíše k věcnému konceptu, ukazuje věc Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi.

43. V uvedeném řízení o kasačním opravném prostředku Soudní dvůr sice nepřezkoumal, ve kterém okamžiku Soud přijal usnesení založené na článku 111 jednacího řádu, nýbrž, zda byla dodržena podmínka stanovená v tomto ustanovení, na základě které je třeba vyslechnout generálního advokáta [6].

44. Jak však příslušné řízení před Soudem ukazuje [7], rozhodl Soud usnesením podle článku 111 jednacího řádu teprve poté, co vyzval účastníky řízení, aby zaujali stanoviska.

45. Také v řízení před Soudem, které bylo základem pro řízení o kasačním opravném prostředku ve věci Infrisa [8], položil Soud účastníkům řízení otázku, předtím než rozhodl usnesením podle článku 111 jednacího řádu [9].

5 — Rozsudek ze dne 1. července 1999, Alexopoulou v. Komise, C-155/98 P, Recueil, s. I-4069, bod 13.

6 — Usnesení ze dne 18. července 2002, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi, C-136/01 P, Recueil, s. I-6565, bod 17 a násl.

7 — Usnesení Soudu ze dne 17. ledna 2001, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi v. Komise, T-124/99, Recueil, s. II-53.

8 — Usnesení ze dne 14. října 1999, Infrisa v. Komise, C-437/98 P, Recueil, s. I-7145.

9 — Usnesení Soudu ze dne 15. září 1998, Industria del Frio Auxiliar Conservera v. Komise, T-136/95, Recueil, s. II-3301.

46. Avšak i tehdy, když se Soud řídí věcným konceptem, to znamená v ústředí je procesní situace, je přesto postup Soudu v tomto probíhajícím řízení zahrnut článkem 111 jednacího řádu.

47. Neboť ze zde použitelného znění jednacího řádu, jak bylo výše uvedeno, nelze odvodit, že pro posouzení otázky, zda je nepřípustnost zjevná, je třeba posuzovat jen první spis, tzn. žalobu.

48. V této souvislosti je položena otázka, zda přijetí organizačních procesních opatření ve smyslu článku 64 jednacího řádu nebrání použití článku 111. Takové zamezení však nelze odvodit z předpokladů vztahujících se k takových opatřením ani z podmínek vztahujících se k rozhodnutí podle článku 111.

49. Z cíle stanoveného v čl. 64 odst. 1, že organizační procesní opatření mají mimo jiné zajistit přípravu věcí k rozhodování a ze skutečnosti, že není stanoveno omezení na určité kategorie rozhodnutí, lze odvodit, že organizační procesní opatření mohou sloužit také přípravě věci k rozhodování podle článku 111 jednacího řádu.

50. Článek 64 odst. 2 písm. c) dále upřesňuje, že účelem organizačních procesních opatření je mimo jiné upřesnit dosah návrhových žádání účastníků řízení, jejich důvodů a argumentů a vyjasnit otázky, jež jsou mezi nimi sporné.

51. Jelikož Soud může přijmout usnesení podle článku 111 jednacího řádu nejen před přijetím žalobní odpovědi, ale také v pozdějším stadiu, bylo by absurdní, aby bylo Soudu umožněno pasivní vyčkávání na další průběh řízení, avšak aby nemohl přijímat organizační procesní opatření.

52. V konečném výsledku to znamená, že kritérium zjevnosti je naplněno nejen poté, když vyplývá ze spisů, které byly předloženy ve velmi raném stadiu řízení. Zjevnost tedy může existovat také v případě, pokud vyjde najevo teprve v pozdějším stadiu včetně případu, že vyplývá z určitých dokumentů, které jsou předloženy až na výzvu Soudu.

53. V řízení před Soudem, které je zde třeba zkoumat, Soud požadoval, aby Komise předložila text výzvy k předkládání návrhů, týkající se právních předpisů o poskytnutí

podpor v rámci programu Asia-Invest, jakož i úplný návrh CEERD.

54. Protože části těchto dokumentů byly přiloženy již k žalobě, jedná se přesně vzato o doplnění žaloby.

55. Dále není třeba přezkoumat otázku, co již z žaloby vyplývá a zda výzva Soudu s právě tímto obsahem byla nutná. Každopádně nebrání použití článku 111 jednacího řádu.

56. Tato výzva podle článku 64 jednacího řádu odpovídá správnému postupu rozhodujícího orgánu, který ostatně zahrnuje také kontradiktorní prvek.

57. Pokud totiž AIT uplatňuje, že se nekonala ústní část řízení, je k tomu třeba poznamenat, že článek 111 jednacího řádu nestanoví, že je třeba vykonat ústní část řízení. Ostatně zásadu kontradiktorního řízení je možné zachovat i bez ústní části řízení. To právě ukazuje postup Soudu ve sporném řízení, ve kterém byla tato zásada zachována užitím písemné formy. Tak Soud vyzval AIT, aby zaujal stanovisko k určitým bodům, zvláště k nepřípustnosti. Toho AIT využil. AIT nebyla tedy dána jen příležitost objasnit jeho stanovisko, ale AIT této příležitosti i využil.

58. Pokud však AIT tvrdí, že Soud měl postupovat podle článku 113 jednacího řádu, nezohledňuje tím, že také toto ustanovení nezaručuje ústní část řízení. Neboť z tohoto odkazu na čl. 114 odst. 3 a 4 jednacího řádu vyplývá, že Soud může upustit od ústní části řízení.

59. Protože Soud mohl přijmout své rozhodnutí již na základě předložených dokumentů a ústní část řízení by nepřinesla další relevantní informace, nelze nic namítat proti postupu Soudu, když rozhodl podle článku 111 jednacího řádu.

60. Soud se proto použitím svého jednacího řádu nedopustil nesprávného právního posouzení.

61. První důvod opravného prostředku je proto neopodstatněný.

B – *Druhý důvod opravného prostředku*

1. Argumenty účastníků řízení

a) Společnost AIT

62. Jako druhý důvod opravného prostředku AIT uplatňuje nesprávná posouzení při zkoumání přípustnosti s ohledem na čl. 230 čtvrtý pododstavec ES. Podle AIT Soud nesprávně založil odůvodnění svého rozhodnutí na bodu 9 rozsudku Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise (60/81, Recueil, s. 2639).

63. Protože AIT nebyl „adresátem" rozhodnutí na uzavření smlouvy, musel by Soud použít kritérium rozsudku ze dne 15. července 1963, Plaumann (25/62, Recueil, s. 199), se zmírněním, které Soudní dvůr použil na tuto judikaturu, aby se článek 173 Smlouvy o ES (nyní čl. 230 čtvrtý pododstavec ES) vykládal méně restriktivně. Neboť „CEERD/FIHRD", se kterým Komise uzavřela smlouvu, byl konkurenčním podnikem a k tomu ještě nekalou konkurencí „CEERD/AIT". Skutečnost, že Komise přidělila smlouvu „CEERD/FIHRD", která stála AIT požívání hospodářských zvýhodnění, vyplývajících z toho, že „CEERD/AIT" bylo jedním z jejích útvarů, ovlivnila podstatně AIT v jeho soutěžním postavení. Napadené rozhodnutí zasáhlo také do práva AIT používat své jméno a své logo „CEERD", čímž byla dotčena jeho pozice vzhledem ke všem ostatním hospodářským subjektům. Smlouva, která je napadána, se týkala AIT bezprostředně a osobně, protože, i když AIT nebyl obchodníkem, podstatně ovlivnila jeho soutěžní postavení. AIT nevyužil svých procesních práv, vyplývajících z výzvy k předkládání návrhů. Ostatně druhá smlouva z roku 2002 byla jen pokračováním smlouvy z roku 2000.

b) Komise

64. Komise zastává názor, že druhý důvod opravného prostředku je nepřípustný jako nové tvrzení, protože AIT tyto argumenty neuvedl před Soudem.

65. Každopádně je však podle Komise druhý důvod opravného prostředku neopodstatněný. Skutečnost, že uzavření smlouvy s CEERD/FIHRD ovlivnilo soutěžní postavení AIT, není ve světle judikatury Soudního dvora dostačující pro individualizaci AIT. Účinky na postavení na trhu nepocházejí z rozhodnutí Komise, ale ze skutečnosti, že bývalý spolupracovník používal označení společnosti AIT.

66. Argument, že smlouva uzavřená dne 27. února 2002 byla jen pokračováním smlouvy ze dne 4. července 2000, je v každém případě neopodstatněný, protože obě smlouvy byly na sobě vzájemně nezávislé. To ukázaly rozdíly jako např. realizace vlastního postupu, jakož i odlišný předmět druhé výzvy k předkládání návrhů.

67. Co se týče argumentu opírajícího se o rozsudek ze dne 18. května 1994, Codorníu v. Rada (C-309/89, Recueil, s. I-1853), Komise zdůrazňuje, že smlouva uzavřená s CEERD nezbavila AIT označení CEERD. Ostatně doba trvání smlouvy již uplynula. Bylo na thajských soudech, aby objasnily jednání T. Lefèvra.

2. Posouzení

a) Přípustnost

68. Pokud jde o přípustnost druhého důvodu opravného prostředku, je třeba poukázat na to, že tímto důvodem je kritizováno odůvodnění rozhodnutí Soudu. Argumenty, které předložil AIT, se týkají způsobu, jakým Soud vyložil čl. 230 čtvrtý pododstavec ES. Důvody opravného prostředku, které se vztahují k právnímu posouzení postupu Soudu, jsou však svou podstatou nové, protože vůbec nemohly být před Soudem předloženy.

69. Z toho plyne, že první důvod opravného prostředku je přípustný.

b) K věci samé

70. Pokud AIT uplatňuje, že odkaz v bodě 27 usnesení Soudu na rozsudek Soudního dvora ve věci IBM [10] je chybný, stojí tak za povšimnutí, že tato citace je z hlediska práva vzhledem ke svému právnímu kontextu nevhodná.

71. Tento rozsudek se totiž týkal jednání v řízení o více fázích, přičemž šlo o otázku, která z opatření Komise jsou napadnutelným aktem.

72. Další citace z judikatury v bodě 27, jimiž má být doložena ustálená judikatura, se

10 — Rozsudek ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639.

naproti tomu ukazují jako vhodnější, jelikož v podstatě vyjadřují následující zásadu:

„Fyzickou nebo právnickou osobou mohou být podle čl. 173 čtvrtého pododstavce Smlouvy o ES napadeny pouze akty s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny její zájmy a které podstatným způsobem mění její právní postavení."

73. Dále je třeba přezkoumat, zda právní argumentace Soudu v bodech 28 až 30 rozhodnutí je správná. Naproti tomu není třeba se v probíhajícím řízení o kasačním opravném prostředku zabývat pozadím skutkové povahy týkající se různých dokumentů.

74. Posouzení Soudu v bodě 30, podle kterého je rozhodnutí, které Komise přijala, určeno CEERD/FIHRD, je z hlediska práva správné.

75. Je třeba prozkoumat, zda bylo z hlediska práva správné posouzení Soudu, podle kterého toto rozhodnutí splňovalo vůči AIT podmínku, že se jedná o akt s právně závaznými účinky, jimiž mohly být dotčeny jeho zájmy a který podstatným způsobem změnil jeho právní postavení.

76. Ve své argumentaci odkazuje AIT v tomto kontextu na řadu rozsudků Soudu a Soudního dvora.

77. AIT odůvodňuje svůj názor nejdříve tím, že rozsudek Soudu ve spojených věcech Métropole télévision a další [11] vyžadoval jiné posouzení daného právního sporu. Co se toho týče, je třeba poukázat na skutečnost, že v tomto řízení šlo o třetí osoby, které mají určitá procesní práva ve správním řízení v oblasti pravidel hospodářské soutěže [12]. V tomto případě mělo rozhodnutí Komise vliv na soutěžní postavení.

78. AIT svůj názor dále odůvodňuje rozsudkem Soudu ve věci Kruidvat [13]. Je jistě správné, že neúčast žalobce v řízení před Komisí, ještě sama o sobě nečiní žalobu nepřípustnou [14]. Soud však ve svém tehdejším rozsudku také zdůraznil, že skutečnost, že žalobce soutěžil se třetími osobami, nepostačuje pro to, aby byl aktivně legitimován. Podobně jako ve zmíněném sporném řízení neexistoval totiž na souběžném trhu žádný rozdíl mezi AIT a mnoha dalšími hospodářskými subjekty [15].

11 — Rozsudek ze dne 11. července 1996, Métropole télévision a další v. Komise, spojené věci T-528/93, T-542/93, T-543/93 a T-546/93, Recueil, s. II-649.

12 — Bod 62.

13 — Rozsudek ze dne 12. prosince 1996, BVBA Kruidvat v. Komise, T-87/92, Recueil, s. II-1931.

14 — Bod 67.

15 — Bod 70.

79. AIT se dále pokouší zdůvodnit, že rozhodnutí vykazuje právní vady, odvoláním se na rozsudek Soudního dvora ve věci Codorníu.

80. Jediná paralela, která se ukazuje, je v tom, že i v dané věci se jednalo o ochranu označení. Na rozdíl od zmíněného řízení byl však uvedený zásah do „práva na ochranu jména" učiněn rozhodnutím orgánu Společenství a ne jako zde třetími osobami. Avšak ani AIT se nedomnívá, že by rozhodnutí Komise znamenalo zásah do „práva na ochranu jména".

81. Ve věci Cook [16], kterou AIT uvedl, se na rozdíl od tohoto projednávaného sporu jedná o řízení o státní podpoře, pro nějž platí zvláštní pravidla týkající se právního postavení podniků jako třetích osob.

82. Stejně tak málo je schopen podpořit argumentaci, podle níž Soud posoudil z hlediska práva nesprávně aktivní legitimaci, rozsudek ve věci Groupement des agences de voyages [17], který AIT uvádí jako poslední. „Groupement" nebyla přiznána aktivní legitimace právě z důvodu, že se neúčastnil výběrového řízení [18]. Naproti tomu byla přiznána aktivní legitimace svazu cestovních kanceláří, které se výběrového řízení účastnily [19].

83. Z toho plyne, že druhý důvod opravného prostředku je neopodstatněný.

C – *Třetí důvod opravného prostředku*

1. Argumenty účastníků řízení

a) AIT

84. Podpůrně AIT uplatňuje jako třetí důvod opravného prostředku porušení svého práva na účinný soudní přezkum, zaručeného v článku 47 listiny základních lidských práv Evropské unie. Dále AIT uplatňuje porušení svých autorských práv, jak je zaručil článek 17 odst. 2 listiny. Konečně třetí státy nepodléhají povinnosti zajistit účinný soudní

16 — Rozsudek ze dne 19. května 1993, William Cook v. Komise, C-198/91, Recueil, s. I-2487.

17 — Rozsudek ze dne 28. října 1982, Groupement des agences de voyages v. Komise, 135/81, Recueil, s. 3799.

18 — Bod 7.

19 — Bod 13.

přezkum, takže v projednávaném případě není použitelný hlavní důvod pro odmítnutí aktivní legitimace v rozsudku Unión de Pequeños Agricultores [20].

b) Komise

85. Komise poukazuje na to, že AIT neprokázal, že mu byl odejmut účinný soudní přezkum, protože AIT se mohl domáhat právní ochrany v Thajsku. AIT pouze tvrdil, že vnitrostátní soudní přezkum nebyl účinný, aniž by to doložil. Ostatně to by vedlo k tomu, že osoby z třetích států, v nichž neexistuje účinná právní ochrana, by byly v lepším postavení než osoby v rámci EU, kde taková povinnost existuje.

2. Posouzení

86. Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek uplatňuje svým kasačním opravným prostředkem také porušení práva na účinný soudní přezkum a porušení svých autorských práv ze strany Soudu.

87. V tomto případu bylo porušení těchto práv odůvodněno porušením základních práv zakotvených v listině. Protože však nemá listina právně závazný charakter, nebyl jí Soud vázán.

88. Jako právní základ požadavku na účinný soudní přezkum by případně přicházely v úvahu předpisy odvoditelné z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které zavazují také orgány Společenství, včetně Soudu. Argument v tomto smyslu však nebyl učiněn.

89. Z toho plyne, že třetí důvod opravného prostředku je neopodstatněný.

VII – K dalším návrhovým žádáním

A – *Argumenty účastníků řízení*

90. AIT tvrdí, že CEERD/FIHRD nemá právní subjektivitu. Komise proto porušila zásadu řádné správy v „Guidelines for

20 — Rozsudek ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677.

applicants" programu Asia-Invest, a sice od bodu 2 odst. 2, podle kterého se mohou uzavírat smlouvy jen se subjekty, které mají podle svého vnitrostátního práva právní subjektivitu a jejichž statut může být přezkoumán.

91. Podle názoru Komise je FIHRD právnickou osobou. Skutečnost, že CEERD byla útvarem FIHRD, nic neměnila na postavení smluvních stran. Jednalo se přitom o problém mezi AIT, FIHRD a T. Lefèvrem. Ostatně Komise poukazuje na to, že soudy společenství nemohly zrušením smlouvy ukončit používání názvu.

B – *Posouzení*

92. Jak vyplývá již z dokumentů předložených Soudu, subjekt, se kterým Komise uzavřela smlouvu, tedy FIHRD, má požadovanou právní subjektivitu. Na právním statutu samotného CEERD zde nezáleží.

93. AIT ostatně neuvedl, že Komise opomněla přezkoumat, zda existují podmínky pro správné uzavření smlouvy.

94. AIT vesměs nemohl dokázat, že Komise porušila zásadu řádné správy. Tato doplňující návrhová žádání je proto třeba zamítnout jako neopodstatněné.

VIII – Náklady řízení

95. Podle čl. 122 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora rozhoduje o nákladech řízení Soudní dvůr, pokud se kasační opravný prostředek zamítá. Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 přiměřeně, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise náhradu nákladů řízení od AIT požadovala a AIT neměl ve věci úspěch, je namístě posledně uvedeného uložit náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

IX – Závěry

96. Vzhledem ke všemu výše uvedenému Soudnímu dvoru navrhuji, aby rozhodl takto:

„1. Kasační opravný prostředek se zamítá.

2. AIT se ukládá náhrada nákladů řízení."